

i mörkrummet

ofta drog jag för gardinen över det lilla källarfönstret för att solljuset inte skulle komma in och bleka tavlorna och fotografierna som hängde på väggarna. oavsett om det snöade ymnigt eller vårgrönskan precis höll på att spricka ut, i ackompanjemang av koltrastarnas skönsvarta sång, så fann jag mig ofta stå i mörkrummet under den röda lampan och framkalla mina grönsvarta negativ. någon gång såg jag 900 år gamla ekar växa fram ur de drömska kemikalierna, de mörkgröna nyanserna nu så vackert och naturligt komponerade där de stod med sina väldiga grenverk vid någon skogssjö om sensommaren och såg allmänt majestätiska ut,

en annan gång när jag lagt ner ett negativ i framkallningsvätskan kunde jag se hur ett solsystem började ta form och tona fram på den blekvita ytan, sammansatt av naturlagar med en uråldrig sol i mitten vars gravitation fick de andra himlakropparna att rotera runt solen i rytmiska cirkulära rörelser, men det fanns också negativ som inte kunde framkallas annat än med alla samlade nätters sällsynta kemikalie. negativet till ett litterärt verk eller till en akvarellmålning kunde placeras i alla samlade nätters framkallningsvätska för att på så sätt framkalla en annan slags fotografier osynliga i solljus, där akvarellmålningen bröt sig loss från ytan och reste sig upp som en Lerinmålad skulptur mot nattens stjärnbeströdda valv, och det litterära verket blev kanske en sjungande naken gal i en gungande nebolosaträdgård. detta slutgiltiga projekt ville jag dock inte underkasta mig i första taget. jag hade mycket att göra i det lilla underjordiska mörkrummet, alla negativen som kom in, den svallande vårgrönskan och det milda solljuset som fick rapsfälten att glöda på kvällen, skulle så småningom framkallas, tona fram i kemikalierna, innan jag hängde upp dem på väggarna, och såg hur de med tiden varsamt bleknade trots allt...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Androiden med Poeter.se id #186370 innehar upphovsrätten